

Verbena deel 1

Hand in hand liepen ze langs het water, over het pad waar kuilen in zaten en de brandnetels soms zover overheen reikten dat ze er zijwaarts doorheen liepen. Caro slaakte een kreet toen ze door één van de brandnetels werd geraakt.

“Au, rotplant” riep ze uit. Martijn lachte.

“Hoe kan zo’n stoere meid nou zo kleinzerig zijn?” Ze stompte hem.

“Hou op, het doet pijn.” Ze wreef over haar elleboog, waar rode vlekken op zaten.

“Kusje erop?” vroeg Martijn plagend en pakte haar vast.

“Rot op” zei Caro boos en schudde hem van zich af.

“Niet zo boos doen, wacht ik zoek wat voor je.” Hij liep weg en klom omlaag richting het water.

“Wat ga je doen?” riep Caro.

“Zie je zo wel!” Hij verdween uit haar zicht. Caro keek om zich heen, tussen de stuiken stonden her en der restanten van bunkers, begroeid met planten en mos. Herinneringen aan de oorlog die ook in dit gebied veel schade had toegebracht.

“Martijn?” riep Caro. “Waar ben je?”

Ze liep in de richting waarheen hij was afgedwaald en keek omlaag. Ze zag hem niet. Voorzichtig schuifelde ze langs de vele brandnetels en daalde af.

“Martijn, het is niet leuk meer!” riep ze uit.

Naast zich hoorde ze geritsel, ze keek om maar zag niets. De wind zuchtte tussen de bomen, het water ruiste met de stroom mee. Ze ademde diep in en uit. Een tak kraakte. Ineens voelde Caro een hand op haar schouder. Ze gilte. Een stem lachte.

“Watje” zei Martijn.

“Hier ik heb een kruid voor je, smeer het over je arm uit”

Caro keek hem boos aan maar moest lachen om zijn schalkse uitdrukking. Ze pakte de plant en wreef de blaadjes over haar arm. Ze zuchtte.

“Oh heerlijk, wat is het?”

“Verbena of ijzerhard.” Hij hield nog een bosje in zijn hand.

“Kom ik wil je iets laten zien wat ik ontdekte”

Hij nam haar mee naar een bunker. Het slot was geforceerd.

“Kom je mee?” zei hij terwijl hij de deur openhield.

“En wat is daarbinnen?” vroeg Caro.

“Ik weet niet, misschien wel een vampier?” Zijn ogen glinsterden.

“Het geeft niet, wij hebben verbena” zei hij en dook de bunker in. Caro liep achter hem aan. Het was erg donker. Martijn rommelde in zijn zak en haalde zijn smartphone tevoorschijn. Hij deed de zaklamp aan. Ze keken om zich heen in de ruimte. Er lagen lege blikjes bier, cola en redbull. Sigarettenpeuken, gebruikte zakdoeken en wat verscheurde papiertjes.

“Zeker een hide-out voor jongeren” zei Caro terwijl ze haar hand voor haar mond hield. De ruimte rook naar verschaald bier, sigarettenrook en urine.

“Ja dat denk ik ook” zei Martijn.

“Wat zei je nou net over een Verbaan?” Martijn lachte.

“Niet Verbaan maar verbena, die plant die je over je arm hebt gewreven, die weert ook vampieren”

“Oh aha en hoe weet jij dat nou weer, ben je ineens een vampierenexpert?”

“Ik vind het interessant”

“Zeker te vaak naar Twilight gekeken?” Ze hoorde Martijn grommen.

“Het boeit me, oké?”

“En dat heeft niets te maken met dat mooie meisje dat als een blok voor een nogal wit uitgeslagen vampier valt?” zei Caro plagend.

“Ach zij maakt het extra leuk om te kijken” antwoordde Martijn. Hij porde haar in haar zij en gaf een gil. Vanuit een van de hoeken klonk ineens geritsel en een gefladder. Martijn liet de telefoon uit zijn handen vallen, hij viel met de lamp naar beneden gericht op de grond en ze zagen niets meer.

“Shit” zei Caro.

“Geeft niet, ik vind hem wel” zei Martijn en bukte zich om de telefoon te zoeken. Op dat moment fladderde er iets over zijn hoofd, rakelings langs Caro’s gezicht.

“Waaah!” riep Caro uit, terwijl Martijn ook schreeuwde en nog dieper naar beneden boog. Toen hij op de grond zijn telefoon voelde, pakte hij hem snel en richtte de lamp naar boven. Ze zagen een paar vleermuizen driftig heen en weer vliegen.

“We hebben ze verstoord blijkbaar” zei hij, stond op met de telefoon in zijn hand en klopte het stof van zijn broek.

“Laten we maar gaan, ik heb het niet zo op vleermuizen, ze zeggen wel dat ze een radar hebben en nooit tegen mensen aanvliegen maar wat als die radar kapot is?”

“Daar heb ik nog nooit van gehoord!” Martijn lachte.

“Nou het kan toch? Of van schrik werkt hij niet goed meer en knallen ze toch tegen mijn kop, ik heb er geen zin in, kom we gaan.” Ze draaiden zich om naar de ingang. De deur was gesloten.

“Hè” zei Martijn, “hoe kan dat nou?”

“Ik heb die deur niet dicht horen gaan” voegde Caro eraan toe. Ze liep naar de grote houten deur en duwde er tegenaan. Hij gaf niet mee.

“Wat is dit nou weer? Zeker een flauwe grap van die jongeren, misschien zijn ze in de buurt en hebben ze gezien dat we naar binnen gingen”

“Maar we hebben toch niets gehoord? Of hij moet zijn dichtgevallen door de wind, net toen die vleermuizen gingen rondfladderen”

“Ja maar dan moet hij toch gewoon weer opengaan?!”

In Caro’s stem was paniek te horen.

“Ja inderdaad, laat mij eens” zei Martijn. Hij richtte zijn lamp op de deur. Door de spijlen zag hij iets wat horizontaal zat, het leek een stuk hout.

“Het lijkt of de deur is vergrendeld.” Hij duwde en trok maar de deur gaf niet mee.

“Wacht, mijn zakmes!” Uit zijn binnenzak trok Martijn een Zwitsers zakmes tevoorschijn, wat hij onlangs voor zijn 16^e verjaardag had gekregen, als vervanging van de Leatherman die hij had maar die hij was verloren toen hij was gaan bergbeklimmen met zijn vader. Hij trok het lange mes eruit en wrikte tussen de spijlen.

“Schijn mij even bij” zei hij tegen Caro, die de telefoon van hem aanpakte en op de deur scheen. Hij wrikte met het mes tegen het stuk hout maar het gaf niet mee.

“Het lijkt of het helemaal vast zit, hoe kan dat nou..” mompelde hij. Caro rilde. Het was koud in de bunker en de stank begon haar behoorlijk te ergeren.

“Schiet nou op, ik wil eruit” zei ze.

“Ik doe mijn best” zei Martijn licht geïrriteerd en wrikte verder met het mes in het hout. Hij vond een stuk in het hout wat zachter was en stak het mes erin. Hij draaide het rond zodat er een opening in het hout ontstond. Hij maakte het stuk steeds groter totdat het hout doormidden brak. Hij duwde tegen de deur en die schoot met een ruk open. Caro slaakte

een zucht van verlichting en liep snel achter Martijn aan naar buiten. Ze botste tegen hem op toen hij plotseling stil stond.

“En waar denken jullie naartoe te gaan?” hoorde ze een stem zeggen.